

Abeungen Jenna

Der var en gang en abeunge, der hed Jenna. Hun boede sammen med sin mor inde i den store jungle. Jenna var en glad lille abeunge. Hun kunne godt lide at lege med alle de andre abeunger og de kunne lide at lege med Jenna.

Så en dag skete der noget!

Jenna og de andre abeunger fandt en masse dejlige modne bananer. De begyndte at spise bananerne – bananer var Jenna's livret. Til sidst var der kun en banan tilbage. Jenna ville godt have den, så hun rakte hånden ud efter den. Pludselig slog hendes bedste ven Kim, Jenna over hånden og tog bananen lige for næsen af hende. Det gjorde ikke særligt ondt på Jenna's hånd, men hun blev meget vred og meget ked af det og gik hjem til sin mor.

Om aftenen da Jenna var kommet i seng, blev hun enig med sig selv om, at hun aldrig ville blive slået over hånden mere.

En god idé

Den næste dag fik Jenna en rigtig god ide – hvis hun gemte sine hænder, så var der ingen, der kunne slå på dem. Men hvordan skulle hun gemme sine hænder? Jenna gik længe og prøvede, at få en god ide – indtil hun så en kokospalme fyldt med kokosnødder. Jenna havde flere gange set, at kokosnødderne kunne falde ned fra træerne uden at gå i stykker.

Jenna fandt 2 kokosnødder – og dem tog hun med hjem. De næste dage sad Jenna hver aften og hamrede med en sten på enden af kokosnødderne. Hun blev ved med at hamre, indtil der gik et hul i kokosnødderne – og da der var gået hul i kokosnødderne hamrede Jenna videre, så hullerne blev større og større. Først da hullerne var så store, at hun kunne få hænderne ind i dem, holdt hun op med at hamre.

"Hurra" råbte Jenna, "nu har jeg et par kokosnødde-vanter – og når jeg har dem på, så kan jeg ikke blive slået over fingrene. Jeg vil altid gå med dem, og aldrig nogen sinde tage dem af."

Næste dag da Jenna skulle ud at lege med alle de andre abeunger, havde hun sine kokosnødde-vanter på. Om eftermiddagen fandt Jenna og de andre abeunger igen en hel bunke bananer – Jenna's livret. Alle abeungerne begyndte straks at spise bananer, men Jenna skulle ikke have nogen, for hun ville i hvert fald ikke tage sine dejlige kokosnødde-vanter af.

Om aftenen inden Jenna faldt i søvn, sagde hun til sin mor: "Hvor er det godt, at jeg altid har mine kokosnødde-vanter på og aldrig tager dem af. I dag vi fandt en hel bunke bananer, og jeg blev slet ikke slået over hånden." Jenna smilede, og så faldt hun i søvn.

"Det var da mærkeligt" tænkte hendes mor. "Hvorfor ville Jenna hellere have sine kokosnødde-vanter på, og så lade være med at spise bananer - bananer er jo hendes livret - hmm".

Hjemme hos mor

De næste par dage ville Jenna hellere være hjemme hos sin mor. Det var jo lidt svært at lege med de andre, når hun havde de der kokosnødder på hænderne. Spise kunne hun heller ikke så godt, men hendes mor gav hende mad og hyggede omkring hende - det var jo herligt.

De andre abeunger kom og spurgte: "Vil du ikke med ud at lege?" I starten sagde hun: "Jo det vil jeg gerne", men det var altså temmelig besværligt med de der kokosnødder. Hun kunne ikke svinge sig fra gren til gren - men var nødt til at løbe nede på jorden.

I begyndelsen ventede de andre abeunger på hende, men til sidst gad de ikke vente på hende mere, så hun måtte tit gå hjem alene, fordi hun ikke kunne følge med.

En abefest

En dag kom hendes gode ven Rica og spurgte: "Vil du ikke med til min abefest. Vi skal både have bananer, kokosnødder, vandmeloner, appelsiner, og ikke mindst nødder, alle mulige dejlige ting.

Vi skal klatre i træer og lave skattejagt. Vi skal lege skjul og svinge os fra gren til gren. Vi skal hoppe på de store palmeblade, helt øverst oppe i træerne (Aber hopper på palmeblade, på samme måde, som når du hopper i trampolin).

Vi skal også bade nede i søen og kaste vand på hinanden. Vi skal rulle os i græsset og ligge og klø os selv på maven, som rigtige abeunger nu gør. Sig nu ja".

"Uhm en rigtig dejlig abefest" tænkte Jenna "men så skal jeg jo tage mine kokosnødde-vanter af, og nu har jeg jo besluttet mig for, at jeg aldrig ville tage dem af". "Nej" sagde Jenna bestemt - "Jeg vil ikke med." Hendes mor sagde: "Jo, Jenna tag nu med til den fest - du plejer jo at have det sjovt til sådan en abefest".

Men nej, Jenna ville ikke med.

Jennas bedste ven Kim

Til sidst legede hun for det meste kun med sig selv- og efterhånden var de andre abeunger trætte af at spørge om, hun ikke kom ud at lege med dem.

De gad heller ikke så meget at lege med hende mere, fordi udover at hun ikke kunne være med til alt det sjove, så kom hun også nogle gange til at slå de andre med kokosnødde-vanterne, og det gjorde ret ondt - selv om det jo ikke var noget hun gjorde med vilje - men de andre troede tit, at det var med vilje.

Hun troede i starten, at de blev kede af det, når hun ikke tog med, men jo mere tid der gik - vænnede de sig bare til, at hun ikke var med - og så det værste - hendes bedste ven Kim fandt andre abeveninder at lege med. Det begyndte alligevel at blive lidt kedeligt.

Hun kunne efterhånden kun være hjemme hos sin mor - og selvom det var dejligt, så blev lille Jenna mere og mere ensom. En gang imellem syntes Jenna faktisk, at hendes dejlige kokosnødde-vanter var lidt dumme. Det var jo kokosnødde-vanternes skyld, at hun ikke legede med de andre abeunger mere.

En anden god idé

Så en dag sagde mor til hende: "Det var en rigtig god ide, du fik den gang, du lavede kokosnødde-vanterne. Nu skal du bare få en ny god ide, så du kan lege med de andre abeunger igen".

Om aftenen da Jenna lå i sin seng tænkte hun meget på det, mor havde sagt. Det var måske ikke mere en så god ide med de der kokosnødde-vanter? Hun behøvede jo i hvert fald ikke at gå med dem hele tiden.

Så næste morgen sagde hun til sin mor: "Jeg tror lige at jeg prøver at gå lidt ud uden mine kokosnødde-vanter - jeg tror nemlig, at de er ved at blive lidt for små". Det var dejligt igen at have hænderne fri - at kunne vælge at kunne svinge sig fra gren til gren og ta' bananer, at kunne hoppe i palmebladene, at kunne bade i søen og ikke mindst at rulle sig i græsset og klø sig på maven, som rigtige abeunger gør.

De andre aber var rigtig glade for at lege med Jenna igen - de havde savnet hende rigtig meget.

En dag da de fandt modne bananer igen, skulle hendes ven Kim lige til at slå hende over fingrene igen - men stoppede midt i det hele, smilede og gav Jenna den sidste banan.

Tak, sagde Jenna, "Og ved du hvad Kim? Det er altså bedst hurtigt at blive gode venner igen. Synes du ikke?"

"Jo, det er rigtigt", sagde Kim - "for ellers bliver det lige som at holde sig selv lukket inde, på en eller anden måde"

"Mmm" sagde Jenna med munden fuld af banan.

(FlexBiz Partner)

Danshøjvej 52 B, DK-2500 Valby

Copyright © Flexible Business Group, 2013-2025.

Kilde-URL: <https://nlpfocus.dk/abeungen-jenna>